

GUNG'S

#เป็น

แฟน

กับ

นะ

มีลภพวิลา เอี่ยม
kanapy mw

Jamsai Love Series

GUNG'S #เป็นแฟนกันนะ

มีลค์พลัส เชียง

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2535-2

ภาพประกอบ สิริกาญจน์ แซ่ปั้ง (kanapy)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

บทนำ

ออด~

ทันทีที่อาจารย์เก็บหนังสือเดินออกจากห้องหลังสัญญาณบอกหมดเวลา
คาบเรียนสุดท้ายดัง เสียงคุยจ๊อแจก็ระเบิดขึ้น ในขณะที่ฉันวนวนวายอยู่กับการ
หยิบแบงก์แผ่นและลิปกลอสสีสวยฟรุ้งฟริ้งขึ้นมาเติมหน้า หน้าประตูโรงเรียน
มีกล่องวงจรปิดที่จะคอยถ่ายรูปรบับันที่ทำการเข้าออกโรงเรียนเพื่อส่งรายงาน
ไปยังผู้ปกครอง มันมักจะถ่ายติดรูปฉันที่หน้าซิมเป็นลั่วมในตอนเช้า และ
ตาใสปากจ๋าแววในตอนเย็น โดยเฉพาะเย็นวันศุกร์แบบนี้!

ไม่ใช่เพราะวันหยุดสุดสัปดาห์กำลังจะมาถึง ไม่ใช่เพราะจะได้ไปต่อคิว
ซื้อซานมูไซ่มุกเจ้าดังที่สยาม แต่เป็นเพราะว่า...

"คุกกี้"

"หืม?"

"ฉันมีอะไรจะบอก..."

"ว่า?"

ฉันหันไปเลิกคิ้วไฉ้ยยหลังหลังเพื่อนรัก เห็นมันจ้องฉันกลับมาด้วย
ดวงตาเรียวๆ บนใบหน้าหมวยน่าเอ็นดู

๘

"ไม่ใช่บอกมั้ง...สารภาพ"

มันจึงจำด้วยคำที่ทำให้ฉันต้องเบิกตาโพล่ง

"ไม่ได้! ฉันยังไม่พร้อม"

"...ไม่พร้อม?"

"จะให้สารภาพรักพีโมสต์เนี่ยนะ ใครจะไปกล้า"

"ฮา..."

"ไม่ได้! ไม่เอา ตายๆๆ ตายแน่นอน"

ฉันติดดินเป็นบ้าอยู่คนเดียว แง เขินอะ ทุกคนยังไม่รู้จักพีโมสต์ซะ嘛 พี่เขาเป็นติวเตอร์วิชาภาษาอังกฤษของฉัน! แล้วก็ของยังหลังหลังด้วย พอดีว่าเรียนด้วยกันอะนะ (เซ็ง อดมุบมิบแสดงความเป็นเจ้าของคนเดียว) และเขาก็เป็นความสุขง่าย ๆ ในทุกเย็นวันศุกร์ของฉัน

ใครจะไปเชื่อว่า มีวันที่ฉันอยากพุ่งตัวไปเรียน!

พีโมสต์เป็นติวเตอร์ที่แบบว่า...นิสัยหล่อ เอ๊ย นิสัยดี ใจเย็น น่ารัก แถมยังแสนฉลาด พี่เขาเรียนอยู่คณะเศรษฐศาสตร์ภาคอินเตอร์ของมหาวิทยาลัย T นั่นทำให้ฉันมีเป้าหมายอยากสอบติดคณะนี้ให้ได้สุดชีวิต โห ก็พี่เขานะเยี่ยมไปเลย! เยี่ยมไปเลยจริงๆ นะ บางทีเวลาเรียนๆ กันอยู่แล้ว พี่โมสต์พูดอะไรแรงคอมขึ้นมาแบบ...เงินดอลลาร์อ่อนค่า น่าแลกเปลี่ยนไว้ฉันนี่อยากจะทำออกออกไปว่าหัวใจฉันนะอ่อนค่ายิ่งกว่าเงินดอลลาร์ซะอีก สนใจแลกเปลี่ยนไว้嘛คะ

"..."

"..."

'มีอะไรรีเปล่าคุณก็'

'เปล่าค่า ไม่มีอะไร'

กล้าพูดออกไปที่ไหน ได้แต่คิดไม่ชื่อในใจอยู่คนเดียวเนี่ย อ้าก!

"แกว่าถ้าฉันสารภาพแล้วจะนก้มๆอะ"

"..."

"พีเค้าจะชอบเด็กกะโปโลแบบฉันหรือ ดูไม่มีทางเป็นไปได้เลยนะ"

"..."

"แต่ช่างมันเถอะ ฉันยังไม่สารภาพเร็วๆ นี่หรือก แล้วนี่แกจะมาทำหน้าเครียดกว่าฉันไม่ได้นะหลังหลัง!"

ฉันขำก้ำก๊ากับสภาพหน้ายุ่งๆ และคิดว่าผู้ถูกเป็นโบของเพื่อน

"วันนี้ซื้อขานมยี่ห้อไหนไปฝากพี่เมสดีดี อาทิตย์ที่แล้วซื้อยี่ห้ออะไรไปแล้ววะ"

"ซาคิซุ"

"เออใช่ ันวันนี้..."

"คุณก็ ฉันไม่ได้จะให้แกสารภาพ"

"หือ?"

"ฉันหมายถึงฉันมีเรื่องจะสารภาพ"

อยู่ๆ ยัยหลังหลังก็โพล่งออกมา

"ว่า..."

มองหน้ามันแล้วรู้สึกแปลกๆ ยังไงไม่รู้ เพื่อนรักที่นั่งเรียนข้างฉัน กินข้าวกับฉัน เดินกลับบ้านด้วยกันมาตั้งแต่ ม.4 วันนี้มันกำลังทำสีหน้าแบบที่ฉันไม่เคยเห็นมาก่อน

ใบหน้าหมวยน่ารักที่ปกติจะสดใสไปด้วยรอยยิ้ม ตอนนี้เหมือนมีเมฆครึ้มปกคลุม

"คุณก็"

"อะไร"

อย่าทำให้ฉันกลัว อย่าทำให้ฉันตกใจได้มัยเนี่ย

"เมื่อคืน..."

"...?"

"พี่เมสดี...แบบว่า..."

"..."

"ขอ..."

ขอ...ขออะไรอะ ขอเลิกสอนเธออ ไม่นะ ฉันต้องเค้าแน่ถ้าจะไม่ได้เรียนกับพี่เขาอีก ;-;

"ขอคบ..."

10

"..."

"...กับฉัน"

เบรี่ยง!!!

เมฆฝน เมฆฝนจริงๆ รู้สึกเหมือนฟ้าผ่าลงมาที่กลางใจเลย

พี่โมสต์ที่ฉันชอบ...

พี่โมสต์ที่ฉันแอบหวังนิดๆ ว่าเขาก็จะชอบฉัน

...ขอเพื่อนฉันคบ

"แล้วแก...ตอบไปว่าไงอะ"

"..."

"ไม่ได้บอกพี่เค้าไปใช่ไหม...เรื่องที่ผมชอบ"

"..."

"หรือว่า...นี่แคง...ไม่ได้..."

ฉันพูดอะไรต่อไม่ออก ไม่รู้ว่าทำไม อาจจะเป็นเพราะรูปหนึ่งฉันแผลอจินตนาการในแง่ร้ายไปแล้ว หรือเพราะแววตาย้อยหลังหลังกำลังตอบในสิ่งที่ฉันคิดว่าใช่

หรืออาจจะเป็นเพราะจู่ๆ โทรศัพท์เครื่องสี่ชมพูที่วางอยู่บนโต๊ะก็สั่นขึ้นมาพอดี

และฉันมองไปเจอชื่อที่โชว์หราอยู่บนหน้าจอ

Incoming Call : P'Most ♥

"คือ..."

"..."

ฉันพูดอะไรไม่ออก และคงไม่มีอะไรต้องพูดแล้วมั้ง สิ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้านี่มัน...

ชื่อพี่โมสต์ ตามด้วยอีโมจิหัวใจ

ให้ตาย!

ที่สุดเลยเว้ยแก!!!

1

Cookie Run

ฉันนึกแทบไม่ออกเลยว่ามันเริ่มตั้งแต่เมื่อไหร่
 'คุกกี้ เลิกเรียนไปไหนอะ'
 'เย็นนี้มีเรียนพิเศษ นัดติวเตอร์ไว้'
 'วิชาอะไร ที่ไหนเหรอ'
 'อังกฤษ นัดไว้ที่สยาม แถวๆ ฉันจะบอกอะไรให้ฟัง'
 'อะไร'
 'ติวเตอร์ฉัน... หล่อมากกกก'

ฉันเจอพี่โมสท์แบบโคตรบังเอิญ ด้วยความที่จุ๊ๆ ก็นึกอยากเรียนพิเศษ
 วิชาภาษาอังกฤษ เลยลองติดต่อสถาบันกวดวิชาที่โฆษณาว่าสามารถจัดหา
 ติวเตอร์ทั้งแบบตัวต่อตัวและแบบกลุ่มให้ได้ แล้วปึ้ง! ออยู่ดีๆ พี่โมสท์ก็
 หล่นจากฟ้าลงมายืนยิ้มท่อยู่ตรงหน้าฉัน วินาทีแรกที่เจอกันฉันนึกว่า
 เขาแค่บังเอิญเดินมาบังมิดโต๊ะ เพราะหน้าตาทาทางเขาเนีย... ดูยังงี้ก็
 ไม่ใช่ติวเตอร์เลยอะ บอกว่าเป็นเด็กฝึกมาจากค่ายเพลงเกาหลีหรือญี่ปุ่น
 ฉันก็เชื่อ

'หล่อได้เสียวนากาโมโตะ ยูตะของฉันปะ'
 ยัยหลังหลังหมายถึงนักร้องเคป๊อปที่มันใช้เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ
 มีรูปปะไว้บูชาบนหน้าปกหนังสือเรียนแทบทุกเล่ม
 'ไม่ใช่ก็ใกล้เคียง'
 'หุย ออย่ามาเว่อร์'
 'ไม่เว่อร์ไม่เชื่อก็ตามมาดู'

นั่นแหละ มันอาจจะเริ่มตั้งแต่วันนั้นเลยก็ได้
 'พี่โมสท์ สวัสดิ์ค่า'
 'พี่โมสท์ หลิงมาแล้วว'
 'หายไปไหนกันมาสองสาว'

แค่ไปแอบมองครั้งเดียว ครั้งเดียวเท่านั้น! ยัยหลังหลังก็มาอ้อน
ขอฉันเรียนกับพี่โมสต์ด้วย บอกว่าช่วงนี้รู้สึกตัวเองใจโง่ภาษาอังกฤษ
และถ้าเรียนพร้อมกันสองคน ค่าเรียนที่ฉันต้องจ่ายก็จะลดไปเกือบครึ่ง
เหมมม ฉันรู้หรือกว่าจริงๆ เหตุผลมันคือเบ้าหน้าแนวๆ นากาโมโตะ ยูตะ
ที่ทำเอายัยหลังหลังฟินเป็นบ้าไปเลย แต่ฉันก็ไม่ได้ว่าอะไรอะนะ ดิชะอีก
มีเพื่อนเรียนสนุกจะตาย จะได้ไม่เซินพี่โมสต์จนต้องแอบนั่งเอาเล็บขูดโต๊ะ
อยู่คนเดียวด้วย

'คุกกี้เลยคะ อยากกินซานมໄໝ่กเสื่อพ่นควันเลยลากหลังไปต่อคิวซื้อ'

'เฮ้ ขอโทษนะคะที่มาสาย'

'ยัยคุกกี้ซื้อมาฝากพี่โมสต์ด้วย'

ความดีของเพื่อนอะ ช่วยขงให้ตลอด พี่โมสต์ถึงได้หันมาเจอแก้ว
ซานมໄໝ่กแสนหวานในมือฉัน

'มันมีโปรหนึ่งแถมหนึ่งอีกแล้วคะ พี่โมสต์ช่วยคุกกี้กินด้วย~'

'โห แถมทุกอาทิตย์เลย พี่โม๊กล้ำสองกระจกแล้วเนี่ย'

'ต่อให้พี่โมสต์อ้วนขึ้นอีกยี่สิบกิโลก็ยังไม่ห่อ บ๊ยะๆ บังๆ ค่าาา'

ยัยหลังหลังเียนยอ ทำเอาพี่โมสต์เซินจนต้องเก๊กหน้า

'เว้อร์ละ พอๆ เริ่มเรียนกันได้แล้วเนอะ การบ้านที่พี่สั่งได้ทำมามั้ย'

'เฮ้ออก!'

'...'

'...'

'หลังสิ่ม!!'

'ถามว่าวันไหนไม่สิ่มบ้างดีกว่า สิ่มทुरอบเลยนะ'

พี่โมสต์ยกนิ้วขึ้นชี้คาคโทษ แต่หน้าตาใจดีอย่างเขา ทำอะไรก็ออกมา
น่ารักไปหมด

'หัดเป็นเด็กดีแบบคุกกี้บ้างสิ'

ประโยคที่เหมือนชม ทำเอาหัวใจฉันแทบกระตุก

'โไร ก็เป็นเด็กดีมันไม่สนุกนี่คะ'

อืมมม

ก็อยากเป็นนะเด็กดี แต่อยากเป็นเด็กพี่มากกว่า
อะไรแบบนั้นรีปะ :-;

แล้วฉันก็นึกย้อนไปถึงคาบแนะแนวคาบหนึ่งเมื่อตอน ม.6 เทอมแรก
วันที่อาจารย์ให้เราคุยกันเรื่องคณะและมหาวิทยาลัยที่อยากเข้าเรียน

ใบงาน กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนวิชาแนะแนว (คาบที่ 15)

ชื่อ-นามสกุล น.ส. กานต์ชนิต สิงหาพิพัฒน์ ชั้น ม.6/1 เลขที่ 39

ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ตามความเป็นจริง
เรื่อง อนาคตของฉัน

1. คณะที่ฉันอยากเรียน

คณะเศรษฐศาสตร์ภาคอินเตอร์ มหาวิทยาลัย T

2. เหตุผล

งานดี

(หมายถึงที่โมสต์)

ช่วงนั้นฉันเป็นบ้าเป็นบอกับทุกอย่างที่เป็นคณะเศรษฐศาสตร์ภาค
อินเตอร์เลย ไซ้ใจ เพราะที่โมสต์เรียนอยู่ แต่มันตกลงตรงที่พอหันไปชะโงกดู
ยัยหลังหลังก็เขียนตอบว่าคณะเศรษฐศาสตร์ภาคอินเตอร์ มหาวิทยาลัย T
เหมือนกัน มันบอกว่าฉันกับมันต้องเรียนที่เดียวกันสิ เป็นเพื่อนรักกันนี่นา
ตอนนั้นฉันนั่งงำ นึกแค่ว่ายัยเพื่อนตัวดีชี้แจงจคิดคำตอบก็เลยลอกฉัน
ไม่ทันรู้เลยว่ามันคิดจริงๆ แล้วก็ทำงานจริงๆ คิดทำการใหญ่ใจต้องนั่งมาๆ

เพราะฉันเคยคิดทำการใหญ่ในแบบของฉันบ้าง
นั่นก็คือ...

'คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี'

♥ First Meet ♥

14

"แจวมาแจวจ้ำจึก น้ำนิ่งไหลลึกนึกถึงคนแจว เอ้า! แจวมาแจวจ้ำจึก น้ำนิ่งไหลลึกนึกถึงคนแจว ♪ แจวเรือจะไปซื้อของ! แจวเรือจะไปซื้อของ! ขอเชิญน้องๆ ลุกขึ้นมาแจว เฮ!!!"

\(' ')~

~/(' ')/

ใช่ค่ะ

ลาก่อนเศรษฐกิจศาสตร์ ฉันมาแจวเรืออยู่ที่คณะบัญชีแล้ว ทำไม จะว่าฉันซี้ซลาดว้างหนีความจริงหรือ ก็ใช่ ฉันคงไม่ไปทนด้วยยหลังหลังกับ 'P'Most♥' รักกันให้ดูทุกวันหรอคะ

แต่ถามว่าฉันถึงขั้นยอมทิ้งอนาคตตัวเองเพราะเรื่องผู้ชายคนนึงเลยหรือ ก็ไม่นี่ เพราะฉันมั่นใจว่าเรียนคณะบัญชีก็มีอนาคตเหมือนกัน

"แจวเรือจะไปซื้อซี! แจวเรือจะไปซื้อซี! เชิญน้องๆ ลุกขึ้นมาแจว เอ้า แจวมาแจวจ้ำจึก~ ♪"

"ฮ่าาาา"

เอิ่ม...

ฉันจะมีอนาคตแบบไหนในคณะที่คนแจวเรือไปซื้อซีอะ เงินเหลือใช้หรือ ถ้ามมม

"อะ ให้น้องๆ ก็แนะนำตัวหน่อย"

"ฮู้ววว~"

นี่เรื่องจริงแล้วสินะ ฉันยื่นคะแนนเข้ามาเรียนคณะนี้ และนี่ก็คือกิจกรรมวัน First Meet ชีวิตมหาวิทยาลัยของฉันกำลังจะเริ่มขึ้นแล้วจริงๆ บายนะ หลังหลัง ฉันกำลังจะได้เจอเพื่อนใหม่อีกเกือบร้อยคน ฉันกำลังจะ Move on!

"ชื่อกานต์ชนิดะ ชื่อเล่นคุณก็ มาจากโรงเรียนปณณัญพิทย"

"มาคนเดียวเลยปะคะ วันนี่เพิ่งได้ยื่นชื่อโรงเรียนนี้ครั้งแรกเลย"

"อ่า...มากับ..."

ฉันเหลือบตาไปมองใครอีกคนที่นั่งห่างออกไปสองแถว แอบเข็งนิดหน่อยว่าจะมาเรียนคณะนี้คนเดียว เริ่มต้นชีวิตใหม่แบบอินดี้ แต่ดันนั้นมีเพื่อนในห้องสมัย ม.ปลาย ติดมาด้วยคนหนึ่ง ซึ่งอิตานี้เป็นคนที่ยังแทบไม่เคยคุยด้วยเลยตลอดสามปีที่เรียนมาด้วยกัน แบบว่า...ไม่ใช่ซะ!

ขอโทษด้วยนะ แต่ฉายาของเขาคือตาทึม ชื่อจริงๆ ชื่ออะไรก็ไม่รู้ ลืม...จำได้แค่ว่าเขาเป็นประธาน 'ชมรมผู้คลั่งไคล้การเรียนแห่งโรงเรียนปณณัญพิทย' ซึ่งมีสมาชิกเพียงแค่สามคน คือตาทึม 1 ตาทึม 2 และตาทึม 3 ตามที่ยัยหลังหลังตั้งให้ ฮ่าๆ

ว่าแต่...ฉันจะพูดถึงยัยหลังหลังขึ้นมาทำไมอีกเนี่ย

กว่าจะผ่านกิจกรรมในช่วงเช้ามาได้ ฉันก็แจ๋วเรื่องจะไปโผล่ที่ปากอ่าวไทยอยู่แล้ว และถ้าหวังว่ากิจกรรมช่วงบ่ายจะดีกว่าช่วงเช้า คุณคิดผิดคะ หลังแจกข้าวกะเพราไข่ดาวเป็นอาหารกลางวัน พี่ๆ ก็พาเราเข้าหอประชุม เปิดสไลด์แนะนำรายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับมหาวิทยาลัย ทั้งชื่ออธิการบดี คณบดี เพลงประจำมหาวิทยาลัย ดอกไม้ ความหมายของสัญลักษณ์ต่างๆ ฯลฯ ความจริงแล้วทุกอย่างก็โอเคอะ เพียงแต่เราเพิ่งกินข้าวกันมาอืมๆ แล้วให้มานั่งในห้องประชุมที่แอร์เย็นสบาย บอกได้คำเดียวเลยว่าวังมากกก ขนาดว่ามีช่วงไฮไลต์ที่พี่ๆ จากชมรมเชียร์ลีดเดอร์หล่อๆ สวยๆ มาเต้นให้ดูยังยัยฉันไว้ไม่ได้เลย ต้องการที่จะนอนอย่างเดียวเท่านั้น

แอบงีบไปครึ่งวัน แล้วพวกฉันก็ถูกปลุกให้ออกไปเดินชมรอบๆ คณะและมหาวิทยาลัย เล่นเกมตามหาสายรหัส ก่อนจะไปปิดท้ายกิจกรรมในวันนี้ด้วยฐานที่มีชื่อว่า 'ลอดซุ้มมงคล'

ว้าว

ซุ้มมงคลที่ว่า...ถูกสร้างขึ้นมาจากต้นไม้ใบหญ้าอะไรก็ไม่รู้ ไม่มีงูไข่ม้อยเนี่ย พวกเราต้องเกาะไหล่เรียงแถวต่อกันเป็นขบวนรถไฟ ก้มหัวหมอบคลานไปตามทางแคบๆ ในซุ้มเพื่อพบกับสิ่งดีๆ มากมาย อย่างเช่น...

ป๊วๆ

16

น้ำจากสายยาง

โครม

"กรี๊ด!"

น้ำผสมน้ำแข็ง

"ทางลาดนะจ๊ะ ระวัง~~"

"ข้างหน้าเป็นฝาพ่อนะน้องๆ ระวังตก"

"บันไดจำบันได!"

โอ๊ย โครมมันช่างมาสร้างทางวิบากแบบนี้ นี่ชุ่มมวงคลหรือ Final Destination กันแน่

ไช้ดิบก็มา เส้นมามากก็มี ชักจะเลอะเทอะแล้ว แถมน้ำยังหกออกให้ เลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวาไปมา หัวหมุนมากค่ะ และในจังหวะที่ฉันแอบโล่งใจ เมื่อมองไปเจอแสงลึบๆ ที่ปลายอุโมงค์...

พีบ!

ก็มีใครเอาอะไรไม่รู้หนีดๆ มาป้ายหน้า แต่ว่ามันผิดจังหวะไปหน่อย!

ชะ...

ช่วยด้วย...

แงงแงง แย้งแย้งอะ แย้งแย้งเข้าตา แสบตามาก กรี๊ดๆ

"พีค่ะ!"

ฉันแหกปากลั่น

"แย้งเข้าตาหนู"

เกิดความซุลมนขึ้นเล็กน้อยเมื่อพีๆ ต้องหาทางพาตัวฉันออกจาก ชุ่มมวงคลที่วุ่นโดยด่วน

"ทนอีกนิดนะคะน้องคุณก็ ใกล้ถึงแล้วค่ะ"

เสียงที่ผู้หญิงที่จูงมือพาฉันเดินย้อนกลับมาตามทางคู่อันตระหนก ไม่น้อย เพราะน้ำตาฉันไหลพรากๆ ไม่ยอมหยุด

"พีก็ง่ะ ขออีมสายยางหน่อยคะ แย้งแย้งเข้าตาน้อง"

"ไหนครับ มา...ให้พีช่วย"

เป็นเสียงเท่ๆ ของผู้ชายที่ดังมาให้ได้ยิน ตามด้วยเสียงน้ำไหลอยู่

ใกล้ๆ หู ปนเปไปด้วยความวุ่นวายจากในซุ้มมวงคล นี่ต้องเป็นรุ่นพี่ที่
ถือสายยางฉีดน้ำเข้ามาแกล้างตรงปากทางเข้าซุ้มแน่ๆ

ทันทีที่สัมผัสของน้ำเย็นๆ ตะตะโดนมือ ฉันก็รีบวิ่งมามาล้างคราบ
แป้งเย็นออกไปจากข้างแก้มและรอบๆ ดวงตา ล้างซ้ำๆ จนคิดว่าน่าจะโอเค
แล้วก็เลยค่อยๆ ลืมตาขึ้น

ว๊าบ~

ขาว...

ขาวมาก

ทั้งเสื้อนักศึกษา แล้วก็ใบหน้าของเจ้าของเสื้อ ผู้ชายผมสีดำ หน้าใส
ผิวขาว ขาวจนฉันคิดว่ายังล้างแป้งเย็นออกจากตาไม่หมดรีเปลา และ
พอกะพริบตาอีกที ฉันก็เห็นว่าเขากำลังมองหน้าฉันอยู่

"เป็นไงบ้าง"

"ยังแสบอยู่เลยคะ ;-;"

ฉันพุงหน้าตัวเองเข้าไปหาน้ำจากปลายสายยางอีกรอบ วกน้ำมาล้างตา
จนหน้าใจ คราวนี้พอลืมตาขึ้นมาใหม่ถึงได้รู้สึกว่ามีอะไรมองเห็นอะไร ชัดเป็น
ปกติ

"โอเคยัง"

แสบนิดหน่อย เคืองเล็กน้อย ตาไม่ค่อยพร่าแล้ว แต่ผู้ชายตรงหน้า
ก็ยังขาวอยู่

ขาว น่ารัก มีลึกลึ้มเล็กๆ ด้วย

จ้องมองดูป้ายชื่อที่แขวนอยู่ระดับอกเสื้อเขา มันเขียนเอาไว้ว่า

'P'กั๊ง'

'กั๊ง' งั้นหรอ ไม่ใช่กัน แต่เป็นกั๊ง ฉันนึกเอ๊ะกับตัวเอง...เคยได้ยิน
ชื่อแปลกๆนี้จากที่ไหนมาก่อนนะ

'คนนั้นลูกพี่ลูกน้องฉัน ชื่อพี่กั๊ง'

18

จู่ๆ เสียงที่คุ้นเคยก็แว่วผ่านมาในความทรงจำ ตอนนั้นเหมือนฉัน
จะไปงานเลี้ยงวันเกิดที่บ้านยาย (อดีต) เพื่อนรัก แล้วบังเอิญว่ามีลูกพี่ลูกน้อง
ของมันที่รุ่นราวคราวเดียวกันมาแจมด้วยสามสี่คน

จำได้ว่ามีคนหนึ่งโดดเด่นออกมาจากใครๆ

'เรียนอยู่คณะบัญชี มหาวิทยาลัย T'

'โห เก่งจัง'

'อ้อ เฮียกั้งเนีย...สุดยอดของตีประจำตระกูล'

เห็นเขายืนอยู่ใกล้ๆ ชัดๆ ตรงหน้าแบบนี้ก็พอสรุปได้ว่ายังหลังหลัง
ไม่ได้พูดเกินจริงสักเท่าไร

"ดีขึ้นมั๊ย"

"ดีขึ้นแล้วค่ะ"

เส้นนามาจากหัวฉันย้ายไปเกาะอยู่บนเสื้อเขาได้ยังไงก็ไม่รู้ ดูแล้ว
ก็น่ารักดีเมื่อเจ้าของเสื้อมีดวงตาเรียวกๆ กับโบหน้าขาวใสและรอยยิ้มที่เล่น
เขายังดูโดดเด่นกว่าคนรอบข้างเหมือนที่ฉันเคยจำได้นั้นแหละ

แต่เหนือสิ่งอื่นใด...

โลกมันจะกลมไปหนอยมั๊ย ฮี!

2

Cookie Crush

"อากาศดีจังเลยนะครับ"

ได้โปรดดด ดีตรงไหน ;-; ร้อนอบอ้าวจะตายอยู่แล้ว

ถัดจากกิจกรรม First Meet ที่เปิดโอกาสให้ได้ทำความรู้จักเพื่อนๆ กับ
พี่ๆ ในคณะเมื่อวันก่อนก็เป็นกิจกรรมปฐมนิเทศในวันนี้ มีสาระมากๆ เน้นเรื่อง
วิชาการอัดแน่นเลย เน้นนอนว่าบรรยากาศชวนง่วงเหงาหาวนอน แต่ข้อดีก็คือ
ไม่มีมาหมา ไช้ดิบ น้ำแข็ง หรือแป้งเย็นมากวนใจ

อดทนตั้งใจฟังจนหมดวัน ฉันบอกลาเพื่อนๆ ที่ทำความรู้จักมาได้สี่ห้า
คน เดินมาตรงจุดรอรถเพื่อเรียกแท็กซี่ แล้วก็ค้นเจออิตาที่มที่บ้านอยู่โซน

เดียวกัน (โซนโรงเรียนมัธยมที่ฉันเรียนจบมา ซึ่งมันคนละฟากโลกกับตรงนี้)
ก็เลยจำต้องชวนให้ขึ้นรถมาด้วยตามมารยาท

ซึ่งอิตานี่แบบ...ขอโทษนะ พุดมากจริงๆ เลยอะ

"คณะบัญชีของมหาวิทยาลัยนี้เป็นคณะในฝันของผมเลยนะครับ"
(ไครถาม)

"ตอนแรกเห็นว่าคุณกานต์ซนิตจะสอบเข้าคณะเศรษฐศาสตร์อินเตอร์
กับคุณลลิตาไม่ใช่หรือครับ แล้วทำไมถึงเปลี่ยนใจมาเรียนคณะนี้ได้"

โห นึกว่าคลังค์ไล่เฉพาะการเรียน ไม่ยกักรู้ว่าเป็นพวกซึ้นเข้าห่มอัยกับเขา
ด้วย

ว่าแต่...

"ไม่ต้องเรียกชื่อจริงก็ได้นะ ฉันชื่อคูกี้"

"ครับ คุณคูกี้"

"ไม่ต้องเรียกคุณ..."

"ผมชื่อโทม"

อ้อ...ผ่านมาตั้งนาน (สามปี!) เพิ่งนึกขึ้นได้ว่าอิตานี่ชื่อนี้ โทษะยัย (อดีต)
เพื่อนรักฉันเถอะ นิสัยดีมกกก เปลี่ยนชื่อให้จากโทมเป็นทิมเนี่ย

(...คบกันได้ก็นิสัยเหมือนกันนั่นแหละ)

"ส่วนเพื่อนคุณคูกี้ชื่อเล่นชื่อคุณหลังหลัง"

"..."

"แต่ตอนนี้ไม่ใช่เพื่อนแล้ว"

อยากตายไปมัยอิตาที่ม! ทำไมอยู่ๆ มาเล่นประเด็นอ่อนไหว แล้วนี่...
ถ้าแม้แต่อิตาที่มยังรู้ ก็แปลว่าทุกคนในห้องสมัย ม.ปลาย คงเฝ้าที่ฉันกับ
ยัยหลังหลังกันสนุกปากเลยสินะ

อันที่จริงฉันก็ไม่คิดว่ามันจะมาถึงขั้นนี้หรอก ที่แรกฉันก็แค่ซ็อกๆ และ
หลบหน้าเพื่อนเพื่อขอเวลาตั้งสติ ลองมองที่กระจก พิจารณาและคิดให้ตกกับ
ภาพที่ฉันได้เจอ

ว่าจริงๆ แล้วฉัน

ควรจะคบมัน

ต่อไปจริงๆ เหวอออ

(น้ำตาไหลเป็นเนื้อเพลง ;-)

นั่นแหละ แล้วมันก็ยืดยาวมาจนถึงขั้นนี้เลย คือฉันที่เคยมีมันเป็นเพื่อนสนิทตัวติดกันเป็นปาท่องโก๋ กำลังมาโดนอีตาที่มุดมากใส่อยู่ในรถแท็กซี่เก่าๆ นี้ เดี่ยวก่อน รอให้ฉันตีซีเพื่อนใหม่ที่คณะให้ได้ก่อน จะไม่มีวันที่อีตาที่มุดอวฉั่นได้อีกต่อไปเลย! แต่ตอนนี้...อดทนไปก่อนนะ รถโคตรติดอะด้วยความที่มันเป็นวันปฐมนิเทศของทุกคนะในมหาวิทยาลัย พอได้เวลาเลิกงาน คุณพ่อคุณแม่ต่างก็ขับรถมารับบุตรหลาน รถจอดออดเต็มหน้าประตูมหาวิทยาลัย ไม่ต้องไปไหนกันแล้ว

"ทะเลาะกันเรื่องอะไรเหวอครับ"

อ้าว นั่น! แถวบ้านฉันเรียกสอดรู้สอดเห็น

"ช่างมันเถอะ เรื่องมันผ่านไปแล้ว"

ตอบสวยปะ มงลงเลยอะ มิสแกรนด์นก 2019 ก็คือ...คุกกี้~~~~!

"เฮ้ นั่นคุณหลังหลังหรือเปล่าครับ"

"ไหน!"

ไม่รู้น้ำเสียงฉันตื่นตระหนกเกินไปมั๊ย แต่มันก็ตื่นตระหนกจริงๆ ฉันไม่ได้ติดต่อหลังหลังมาสักพักแล้ว ระหว่างช่วงรอคณะเนนออกกับรอผลเลือกคณะนี้เรียกได้ว่าใช้ชีวิตแบบตัวใครตัวมันอย่างแท้จริง

เหลือบตาขึ้นแอบมอง ฉันนึกตาตัวเองในใจนิดหน่อยว่าจะอยากรู้ อยากเห็นไปทำไม ถ้ามองไปเจอยัยหลังหลังเดินอยู่กับพี่โมสต์ฉันจะทำใจไหวเหวอ ;-;

นั่น...

อยู่ด้วยกันจริงๆ ด้วย

ยัยหลังหลังหัวเราะปากกว้างมาก ดูท่าว่าความสัมพันธ์จะพัฒนาไปไกลสุดๆ เลย เหมือนกับว่าเรื่องรถติด ควันพิช การเมืองไทย (อุ๊ป ลบๆ แมวพิมพ์) ไม่ได้มีผลอะไรกับชีวิตมัน

การที่ไม่มีฉันเป็นเพื่อนก็ด้วย

ไซลิ มีพี่โมสต์แล้วนี่!

"สองคนนั้น...เป็นอะไรกันหรือครับ"

ตาที่มนี้ก็จะหยุดสอดส่องดูเห็นได้หรือยัง โอ๊ย แล้วสองคนนั้นจะมองกลับมามองฉันมั๊ย นี่มันโชคชะตาแบบไหนเนี่ย ยัยหลังหลังกับพี่โมสต์ ส่วนฉันกับ...อีตาที่ม!? ถ้าเป็นเมื่อก่อนตอนยังดี ๆ กันมันคงล้อฉันซูดใหญ่เลยว่ายอยากเข้าชมรมผู้คลั่งไคล้การเรียนหรือ ทำตัวสนิทสนมกับประธานชมรมนะ ไม่ได้ ู๊รับหันหลังให้กระจกรดสุดฤทธิ์

"ทำไมสองคนนั้นถึงรู้จักกันหรือครับ"

"..."

"ดูสนิทกันด้วย"

"..."

"เดินไปขึ้นรถด้วยกันเลยครับ"

โอ๊ย ล้าโย เมื่อไหร่จะเลิกพาล่ามสักที!

"สองคนนั้นเป็นแฟนกันไง! พอใจยัง"

"..."

"ฉันแอบชอบพี่เค้า ยัยหลังหลังก็แอบชอบพี่เค้า แต่พี่เค้ามีแฟนได้แค่คนเดียว และไม่ใช่ฉัน"

"..."

"ฉันเจอก่อน ฉันแอบชอบก่อน แต่ไม่มีความหมายอะไรเลย เพราะพี่เค้าชอบหลังหลัง"

"..."

"ฉันเลยเลิกคบมัน ไม่อยากเรียนเศรษฐศาสตร์แล้วเพราะพี่เค้าเรียนอยู่คณะนั้น ฉันเลยหนีมาเรียนคณะนี้คนเดียว"

"..."

"เศร้ามาก เหมือนหมา ;-;"

"..."

"ทีนี้จะเลิกถามได้ยัง"

ฉันโวยวายออกไปเป็นซูด หัวงให้คำว่าเศร้ามาก เหมือนหมาของฉัน ทำให้มันหยุดถามอะไรแทงใจดำฉันได้สักที แต่อีตาที่มกลับมองฉันด้วย

แววตาต่างๆ บนหน้ามีนๆ ผมยุงๆ ที่ซ่างเข้ากันดีกับแว่นตารอบกลม

"แต่พี่คนนั้นเค้าเรียนอยู่คณะเรานะครับ"

...เศร้ามาก เหมือนหมาไม่ได้ช่วยอะไรเลย

"หี เรียนเศรษฐศาสตร์"

"ไม่ใช่ นะครับ อยู่คณะเราจริงๆ"

อะไร ตาที่มไปมองใครที่ไหนเป็นพี่โมสต์เนี่ย มีพี่โมสต์สองคนเหวอ แล้วพี่โมสต์อีกคนนั้นมีแฟนยัง ชอบกินชานมไข่มุกมัย แล้วขอหลังหลังคบก่อนที่ฉันจะได้สารภาพความในใจออกไปหรือเปล่า

ในจักรวาลคู่ขนานก็ยังเป็นฉันที่นอีกมัย

"รู้สึกว่าจะชื่อพี่กังนะครับ"

"หือ?"

พี่กัง?

'P'กัง' คนนั้นนะเหวอ ฉันแอบๆ หันไปมอง แล้วก็พบว่าใช่จริงๆ ด้วยผู้ชายตัวสูงๆ ผิวขาวๆ ที่อยู่กับยัยหลังหลังไม่ใช่พี่โมสต์ แต่เป็นพี่กังคนนั้น

ฉันยังจำความรู้สึกตอนลืมหัดจากความระคายเคืองมาเจอหน้าพี่เขาได้อยู่เลย ถัดจากพี่โมสต์ที่ทำให้รู้สึกตึกตักในวินาทีแรกที่ได้เจอกันแล้ว พี่กังคงเป็นคนที่สองที่ให้ความรู้สึกคล้ายๆ นั้น

ยัยหลังหลังบอกไว้ว่ายังไงแล้วนะ

สุดยอดของดีประจำตระกูล

ก็พึ่งดูเข้าทำอยู่

"คุณคูกก็ชอบพี่คนนี้เหวอครับ"

ยัย หยุด! ขอบอกเป็นรอบที่ร้อยให้หยุดสอดรู้สอดเห็นนะตาที่ม!

"เปล่าสักหน่อย!"

"ก็เมื่อกี้..."

"ฉันแค่เข้าใจผิดเฉยๆ นึกว่าเป็นพี่อีกคน"

"อ้อ นึกว่าพี่คนนี่"

"ไม่ๆๆๆ ไม่ใช่ๆๆๆ"

แค่คิดก็ไม่ควรแล้วอะ พี่กังเป็นลูกพี่ลูกน้องของยัยหลังหลัง ถ้าฉัน

คิดว่าชีวิตนี้จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับมันอีก ฉันก็ไม่ควรจะไปยุ่งกับสมบัติของตระกูลมันเด็ดขาด ถึงพี่เขาจะทำให้รู้สึกใจสั่น ฉันก็ควรจะอดทนไว้ ชันติ อหิงสา ปาณาติปาตา อะไรก็ไม่รู้แหละ

"ถ้ามีอะไรให้ช่วยก็บอกนะครับ"

แฮม ดุ่มั่นอกมั่นใจ ทำอย่างกับจะช่วยอะไรได้

"พี่เค้าเป็นสายรหัสผม :)"

ตะ...เตี้ยวนะ

ตั้งแต่เริ่มทำความรู้จักกันมา อีตาที่มีเรื่องพีคไปก็เรื่องแล้วเนี่ย!!

"อิๆ"

ยัง! ยังจะมีหน้ามาหัวเราะมุขอีก!

3

Cookie Pop

แล้วฉันก็กลายเป็นเพื่อน...กับคนที่เป็นประธานชมรมผู้คลั่งไคล้การเขียน

แถมยังแบบว่า...

บางทีฉันก็ไม่รู้แล้วว่าฉันกำลังทำอะไรอยู่

"เฮ้ มาครบแล้ว เริ่มกันเลยเนอะ"

...โลกร้อนทำให้ฉันเสียดสีไปแล้วมั้ง

"ยินดีต้อนรับน้องใหม่เข้าสายรหัสเราจ้า!! อะ เตี้ยพื้แนะนำก่อน ทางนี้พี่เต้ พี่บ๊นทีตนะ จะรับปริญญาปลายปีนี้"

"พี่เต้" ที่เต็มไปด้วยออรับัตนทีตจปใหม่ยึดตัวขึ้นพลาจกระแอมกระโอ

"ถ้าสายเราจะหารเงินซื้อของขวัญรับปริญญาให้พี่ พี่ไม่ขออะไรมากตอนนี้กำลังมองหาของขวัญไปทำงานอยู่"

"โหพี่!"

"อ่าๆๆๆ"

"แถวบ้านหนูมีชาเลี้ยงจอดอยู่คัน เตี้ยวขโมยมาให้"

จะมีใครมาส่งสารไปหาชีวิตของฉันคนนี้อีก
แอบแอบตัวตอร์นีสียหล่อ เอ้ย! นิสัยดี อย่าง 'พีโนสตี' มาตั้งนาน
อยู่ๆ เขาดันไปขอ 'ยัยหลิงหลิง' เป็นแฟน
แทนเพื่อนรักเพียงคนเดียวของฉันก็เขี่ยยสะขื่น
นั่นมันต้องเลิกคบ! ไม่เอาแล้วที่ตั้งใจจะเข้าเรียนคณะเดียวกับพีโนสตีด้วยกัน
ฉันยอมหลีกทางให้เอง (ก๊วฟึงฟึง) แต่โลกก็จะกลมอะไรขนาดนั้น
เมื่อรุ่นพี่สุดหล่อหน้าใสจืดที่เป็นสมบัติล้ำค่าของคณะนักชื
ซึ่งฉันเสอกมาเรียนต้นเป็นลูกพี่ลูกน้องของยัยหลิงหลิงไปฮักก
หึๆ งานนี้ฉันไม่ยอมปล่อยเขาไปง่ายๆ เน
ไม่ว่าเขาจะยัยหลิงหลิงตรงๆ ไม่ได้
ฉันก็จะเดินหน้าตัว: 'พังก' ให้หน้าใจ
รอดูการที่แก่นที่เล่นหวานในแบบฉบับของ 'ศุกกี' คนนี้ได้เลย!

Jamsai Customer Care

ดูเล่มอ่านด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

Jamsai Love Series

ISBN 978-616-06-2535-2

9 786160 625352

ราคา 159 บาท